

DZIENNIK ŁÓDZKI

Cena 5 zł

Łódź

sobota

23 września

1950 r.

Rok VI

Nr 262

(1884)

ZSRR wzywa Narody Zjednoczone

do przyjęcia programu utrwalenia Pokoju Z przemówienia min. Wyszyńskiego w ONZ

NOWY JORK, 22.9. Na plenarnym posiedzeniu Zgromadzenia Narodów Zjednoczonych minister spraw zagranicznych ZSRR — Andrzej Wyszyński — wygłosił przemówienie, w którym oświadczył m. in.:

Sekretarz stanu USA nie cofnął się przed brutalną napaścią na Związek Radziecki, usiłując wciągnąć nas na drogę, nie mającą nic wspólnego z ważnymi zadaniami, stojącymi przed Zgromadzeniem, zwłaszcza w obecnej sytuacji międzynarodowej, wymagającej wyjątkowo odpowiedzialnego ustosunkowania się do poruszanych spraw i do własnych słów. Delegacja radziecka nie pójdzie jednak drogą, na którą dziś delegacja USA usiłowała wciągnąć Zgromadzenie, mając zamiar uniknąć rozwiązania tych życiowo doniosłych zadań, które obowiązani jesteśmy rozstrzygnąć w interesie wszystkich narodów miłujących pokój i całej postępowej ludzkości.

Gdy sięgnęliśmy pamięcią do poprzednich sesji Zgromadzenia Narodów Zjednoczonych, to możemy stwierdzić, że, nie zważając na trudności napotymane przez ONZ, powzięto jednak szereg uchwał, zmierzających do utrwalenia pokoju i bezpieczeństwa na świecie.

Wystarczy przypomnieć tak ważne postanowienie Zgromadzenia, jak jedynym uchwałę z 1946 roku o zakazie użycia energii atomowej dla celów wojennych i ustanowieniu międzynarodowej kontroli nad przestrzeganiem tego zakazu — można przypomnieć uchwalone w tymże roku postanowienie „o zasadach, określających normowanie i ograniczenie zbrojeń”, w którym Zgromadzenie zalecało Radzie Bezpieczeństwa, by przy stał się do opracowania konkretnych zarządzeń w celu wprowadzenia powszechnego unormowania i ograniczenia zbrojeń i sił zbrojnych — można przypomnieć uchwałę drugiej sesji Zgromadzenia z 1947 roku o „środkach, jakie należy przedsięwziąć przeciwko propagandzie wojennej i podżegaczom do nowej wojny oraz szereg innych uchwał i decyzji, dotyczących utrzymania pokoju i ważnych zagadnień współpracy międzynarodowej.

W chwili obecnej przed Organizacją Narodów Zjednoczonych jeszcze wyraźniej stały zadania usunięcia groźby nowej wojny, zacieśnienia współpracy między narodami, umocnienia pokoju i bezpieczeństwa narodu.

STANOWISKO ZSRR WOBEC ORGANIZACJI NARODÓW ZJEDNOCZONYCH

Związek Radziecki przywiązywał zawsze dużą wagę do Organizacji Narodów Zjednoczonych. Szef rządu radzieckiego, Józef Stalin jeszcze w roku 1946, na początku działalności ONZ, podkreślił znaczenie tej organizacji, oświadczając, że: „jest ona poważnym narzędziem zachowania pokoju i międzynarodowego bezpieczeństwa”.

„Siła tej międzynarodowej organizacji — oświadczył wówczas Józef Stalin — polega na tym, że jest ona oparta na zasadzie równouprawnienia państw, a nie na zasadzie panowania jednego nad drugim. Jeśli ONZ uda się zachować również w przyszłości zasadę równouprawnienia, to odegra ona niezwykle wielką dodatnią rolę w dziele zapewnienia powszechnego pokoju i bezpieczeństwa”.

Znana jest powszechnie rola Rady Bezpieczeństwa w systemie ONZ. Rola ta polega na ponoszeniu głównej odpowiedzialności za utrzymanie pokoju. Znana jest również odpowiedzialność, ponoszona przez pięć wielkich mocarstw — stałych członków Rady Bezpieczeństwa: USA, Wielką Brytanię, Francję, Chiny i ZSRR. Powinny one działać w duchu jedności i zgody, bez czego Rada Bezpieczeństwa nie może podejmować żadnych decyzji, dotyczących zagadnień międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa, ponieważ decyzje w tych sprawach uważane są za obowiązujące jedynie wówczas, gdy wśród siedmiu głosów, jakie padły za daną decyzją, znajdują się głosy wszystkich stałych członków Rady Bezpieczeństwa. Zbyteczne jest dowodzić, że sytuacja w Radzie Bezpieczeństwa nie może być uważana za normalną, gdy bodaj jeden spośród jej pięciu stałych członków jest nieobecny, lub gdy osoba pretendująca do reprezentowania państwa nie posiada pełnomocnictwa rządu, sprawującego władzę w danym państwie. Jednakże taka właśnie sytuacja zaistniała obecnie w Radzie Bezpieczeństwa i w ONZ.

MACHINACJE USA W RADZIE BEZPIECZEŃSTWA

Chodzi w tym wypadku o Chin. W charakterze przedstawiciela Chin występuje osoba, wcale nie reprezentująca Chin i nie upoważniona do tego reprezentowania przez jedynie legalny rząd chiński — Centralny Rząd Ludowy.

Delegacja USA w Radzie Bezpieczeństwa wraz z delegacjami kilku innych państw, popierających USA, brutalnie gwałci prawa suwerenne na rodu chińskiego, uprzywilejowując żądania Chińskiej Republiki Ludowej usunięcia ze składu Rady Bezpieczeństwa przedstawiciela resztek reakcyjnej klikki kuomintangowskiej i sprzeciwiając się uznaniu jedynie, posiadającego pełnomocnictwa delegata Chin, pana Czan Wen-Tiana, wyznaczonego przez centralny rząd ludowy delegatem do ONZ.

Co więcej, przez swe bezprawne działania Stany Zjednoczone dokonują zamachu na terytorialną netykalność i całość Chińskiej Republiki Ludowej. Znajduje to swój wyraz w akcji na wyspie Taiwan, będącej integralną częścią Chin, co zostało uznane w porozumieniu między USA, Wielką Brytanią i Chinami w Kairze jeszcze w roku 1943, jak również w takich faktach, jak pogwałcenie przez amerykańskie lotnictwo wojskowe granic powietrznych państwa chińskiego.

INTERWENCJA ZBROJNA USA W KOREI

Należy zaznaczyć, że delegacja USA w Radzie Bezpieczeństwa wraz z kilkoma innymi delegacjami, popierającymi ją, powzięła szereg bezprawnych i niesłusznych uchwał w sprawie koreańskiej. Uchwałami tymi Stany Zjednoczone usiłowały zamaskować interwencję zbrojną w Korei, rozpoczętą — jak wiadomo — przed powzięciem w dniu 27 czerwca br. decyzji przez Radę Bezpieczeństwa.

Delegacja radziecka ma zamiar porwrocić do tych spraw i omówić je bardziej szczegółowo podczas późniejszych prac Zgromadzenia Narodów Zjednoczonych.

Delegacja ZSRR uważa jednak za konieczne już teraz podkreślić, że Zgromadzenie nie spełniłoby swego obowiązku, gdyby nie użyło całego

swego wpływu i autorytetu dla pokojowego uregulowania problemu koreańskiego zgodnie z zasadami słuszności i prawa międzynarodowego.

WYŚCIG ZBROJEŃ BLOKU ATLANTYCKIEGO — WIELKA POKOJOWA PRACA W ZSRR

W tym samym czasie, gdy w krajach, należących do przymierza północno-atlantycznego, trwa wściekły wyścig zbrojeń, prowadzi się gwałtowną propagandę nawołującą do nowej wojny i rozpala się psychozę wojenną — w Związku Radzieckim rozwija się pokojowa, celowa i twórcza praca, a wszystkie siły kraju poświęca się dalszemu rozwojowi gospodarki narodowej i podniesieniu dobrobytu i poziomu życia narodu radzieckiego.

W dziedzinie polityki zagranicznej Związek Radziecki stał i stoi nadal na stanowisku umocnienia przyjaznych stosunków i współpracy ze wszystkimi narodami, dążącymi do tych samych celów.

ZWIĄZEK RADZIECKI WALCZY KONSEKWENTNIE PRZECIWKO WSZELKIM AWANTUROM WOJENNYM, PRZECIWKO ZAGROZNIENIU POKOJU I BEZPIECZEŃSTWA MIĘDZYNARODOWEGO

Państwo radzieckie od pierwszych dni swego powstania prowadzi niezłomnie konsekwentną politykę, zmierzającą do usunięcia groźby wojny i do utrwalenia pokoju. Naród radziecki słusznie uważa, że realizacja wielkich celów budownictwa socjalistycznego, rozkwit gospodarczego i rozwoju kulturalnego może być najlepiej zagwarantowana na długie lata w warunkach pokojowych. Narodowi radzieckiemu obce są dążenia militarystyczne i wszelkie plany ekspansji, w myśl których działają wpływowe grupy krajów kapitalistycznych. W walce o pokój Związek Radziecki dąży uporczywie do realizacji szeregu ważnych przedsięwzięć, które mogłyby zapewnić zwycięstwo tej walce, które przyczyniłyby się do umocnienia wzajemnego zaufania w stosunkach międzynarodowych i usunęłyby groźbę nowej wojny.

(Dalszy ciąg na str. 2)

Cyniczne pogwałcenie przez rząd brytyjski polsko - angielskiego układu handlowego

LONDYŃ, 22.9. — Brytyjski minister handlu zagranicznego Wilson, zakomunikował w Izbie Gmin, że rząd brytyjski postanowił wprowadzić dalsze ograniczenia w handlu z Europą Wschodnią. Minister Wilson zapowiedział równocześnie jednostronne samowolne zrewidowanie układu handlowego, zawartego z Polską, co stanowiłoby podważenie elementarnych zasad, obowiązujących w międzynarodowych stosunkach handlowych.

Wilson złożył to oświadczenie podczas debaty nad wnioskiem, zgłoszonym w tej sprawie przez partię konserwatywną. Wygłosił on wykrętne przemówienie na ten temat. Wilson stwierdził na wstępie, że handel z Europą Wschodnią jest korzystny dla W. Brytani i podkreślił, że jest rzeczą pożądaną utrzymanie stosunków handlowych z Europą Wschodnią. Jednocześnie zapoznał on Izbę z projektem władz brytyjskich, dotyczącym dalszego ograniczenia handlu z Europą Wschodnią.

Poruszając sprawę układu handlowego polsko-brytyjskiego, Wilson

Do oporu narodowego przeciwko remilitaryzacji i agresji — wzywa rząd NRD naród niemiecki

BERLIN, 22.9. Rząd Niemieckiej Republiki Demokratycznej ogłosił deklarację w sprawie uchwał ministrów spraw zagranicznych, USA, W. Brytanii i Francji, dotyczących problemu niemieckiego.

Rząd Niemieckiej Republiki Demokratycznej — czytamy w deklaracji — stwierdza co następuje:

- 1 Na podstawie uchwał poczdamskich oraz przyjętych powszechnie zasad prawa międzynarodowego — demokratyczny i pokój miłujący naród niemiecki ma prawo żądania traktatu pokojowego, po zawarciu którego ma nastąpić wycofanie wojsk okupacyjnych. Sygnatariusze uchwał poczdamskich zobowiązani są udzielić pomocy narodowi niemieckiemu w jego dążeniu do rozwoju pokojowego i demokratycznego oraz zobowiązani są po umocnieniu pokojowego demokratycznego systemu zapewnić Niemcom traktat pokojowy.
- 2 Rząd ZSRR i jego władze okupacyjne w Niemczech, wykonując zobowiązania, zawarte w uchwałach poczdamskich, a dotyczące demilitaryzacji, denazyfikacji i demokratyzacji Niemiec — pomogły wszelkimi środkami siłom demokratycznym w Niemczech. Utworzenie Niemieckiej Republiki Demokratycznej jest wynikiem wysiłków, zmierzających do rozwoju pokojowego demokratycznego systemu w Niemczech. Utworzenie Niemieckiej Republiki Demokratycznej potwierdza w całej pełni pragnienie niemieckiego do traktatu pokojowego i do zakończenia okupacji Niemiec.
- 3 Rządy USA, Wielkiej Brytanii i Francji — wbrew uchwałom poczdamskim — czyniły wszystko co było w ich mocy, by pogwałcić swe zobowiązania, dotyczące jednostronnie w Niemczech i nie dopuścić do ustanowienia porządku demokratycznego.

Powzięte w dniu 19 września br. w Nowym Jorku uchwały oznaczają że trzy mocarstwa zachodnie w dalszym ciągu będą otwarcie deptać uchwały poczdamskie.

Ministrowie spraw zagranicznych mocarstw zachodnich postanowili, że:

- a) Niemcy zachodni i Berlin zachodni zostaną włączone do agresywnego paktu atlantyckiego.
- b) Odmawia się Niemcom prawa do traktatu pokojowego i narzuca się Niemcom zachodnim obcą władzę w drodze jednostronnego oświadczenia o dalszym trwaniu statutu okupacyjnego również po tzw. zakończeniu stanu wojny z Niemcami.
- c) Trzy mocarstwa zachodnie nie tylko nie zamierzają wycofać swych wojsk z Niemiec, lecz zapowiadają znaczne zwiększenie stanu liczebnego zachodnich wojsk imperialistycznych w Niemczech.
- d) W Niemczech zachodnich tworzy się niemieckie oddziały najemne pod dowództwem mocarstw zachodnich. W ten sposób kontynuowany jest proces remilitaryzacji Niemiec zachodnich. Przemysł zbrojeniowy jest odbudowywany, podczas gdy produkcja przemysłu pokojowego jest ograniczona.
- e) Ministrowie trzech mocarstw zachodnich w prowokacyjnych zama-

rach ustalili, że wysiłki, zmierzające do tego, by zgodnie z zasadami uchwał poczdamskich zapewnić demokrację i pokój w Niemczech zachodnich i Berlinie zachodnim, mają być uważane za zamach na okupantów zachodnich. Wskazuje to na chęć maskowania przez mocarstwa zachodnie swych własnych prowokacji.

f) Cele okupacji zostały jednostronnie, w sposób sprzeczny z uchwałami poczdamskimi, sfalszowane i podporządkowane amerykańskiej polityce wojennej.

4 Te akty poważnego pogwałcenia uchwał poczdamskich stanowią ogniwo w łańcuchu agresywnych operacji anglo-amerykańskich przeciwko wszystkim pokój miłującym narodom demokratycznym.

Z powyższych faktów naród niemiecki oraz inne pokój miłujące narody muszą wysnuć następujące wnioski:

- a) Okupanci zachodni, deptając uchwały poczdamskie, przeciwstawiają się przy pomocy terroru przywróceniu jedności Niemiec,
 - b) włączając oni Niemcy zachodnie w obręb swej bazy wypadowej i tym samym w sposób zbrodniczy zagrażają bezpośrednio egzystencji narodu niemieckiego, który chciałby wciągnąć do wojny,
 - c) mocarstwa zachodnie, zwiększając znacznie swe garnizony w Niemczech zachodnich, w sposób sprzeczny z prawem międzynarodowym i uchwałami poczdamskimi, dopuszczają się aktu interwencji wojskowej,
 - d) wyżej wymienione posunięcia stwarzają groźbę dla pokoju świata i dla wszystkich narodów miłujących pokój.
- Rząd Niemieckiej Republiki Demokratycznej oświadcza w imieniu całego narodu niemieckiego:
- Naród niemiecki domaga się stanowczo zrealizowania uchwał poczdamskich.
- Naród niemiecki domaga się zawarcia traktatu pokojowego, przyznania nieograniczonej suwerenności, wycofania wojsk okupacyjnych. Naród niemiecki odrzuca oszukańcze grę słów w sprawie rzekomego zakończenia stanu wojny.
- Naród niemiecki nigdy nie uzna decyzji i posunięć, które służą wyłącznie przygotowaniom wojennym i są sprzeczne z narodowymi interesami Niemców.
- Rząd Niemieckiej Republiki Demokratycznej wzywa naród niemiecki, a przede wszystkim ludność Niemiec zachodnich, do oporu narodowego przeciwko remilitaryzacji i agresji. — do obrony demokracji i wolności pod sztandarami Frontu Narodowego Niemiec demokratycznych, do walki o pokój i jedność. Wojna położylaby kres egzystencji narodu niemieckiego. Dlatego walka o pokój jest walką o życie. Naród niemiecki walczyć będzie o lepszą przyszłość, o pokój i o przyjaźń między narodami.

A dalszy ciąg na str. 2.

SYTUACJA W RADZIE BEZPIECZEŃSTWA

Takie jest stanowisko rządu radzieckiego wobec Organizacji Narodów Zjednoczonych. Z punktu widzenia tego stanowiska Związek Radziecki określa swe zadania i na obecnej sesji.

DZIŚ ROZPOCZYNAMY

Wielki Konkurs Filmowy

szczegóły na str. 3

Plan buduje się na normach

U Strzelczyka ważą się niecodzienne sprawy

— Przed wojną musiałem robić. Niechym na chwilę chciał odpocząć — dalby mi majster! Droga do wyrzucenia z fabryki nie była komplikowana. Dziś pracuję, bo chcę, bo pracuję na swoim i wiem, że im lepiej i więcej zrobię — tym prędzej sobie i swoim zapewnię dobrobyt — powiedział Władysław Doruch, ślusarz — znany przodownik pracy z Zakładów Mechanicznych im. Strzelczyka. Jeden z tych trzech, którzy pierwsi rzucili hasło: **Zadamy rewizji norm!**

— Zgłosiliśmy się do naczelnego dyrektora z Kempą i Podgórzem — mówi dalej Doruch — i powiedzieliśmy, że trzeba normy zmienić, bo nie są dobre. W innych fabrykach, w Ursusie,

Wrocławiu, towarzysze wyprzedzili nas. Powiedzieli to, o czym myśmy myśleli od dawna. A przecież Strzelczyk nie może zostać w tyle.

Tak się zaczęło. Ruch w zakładach był ogromny. Rzucone wezwanie wywołało w warsztatach dyskusje, najróżniejsze zdania i opinie. Były i sprzeciw początkowo. Ludzie nie umieli zrozumieć o co chodzi.

— A to jest przecież proste — mówi Stanisław Podgórski. — Normy, na których pracujemy, wyliczono częściowo na zasiedzie przedwojennych doświadczeń w pracy. Inne było wtedy podejście robotnika do produkcji, inna organizacja pracy i w końcu inne maszyny. Dawniej takie nor-

my mogły być dobre. Ale dziś dostaliśmy szereg nowych maszyn i urządzeń, które ułatwiają pracę. Wprowadzamy nowe jej metody wypróbowane już i z powodzeniem stosowane w Związku Radzieckim. A i u nas przodownicy i racjonalizatorzy wciąż kombinują coraz to nowe sposoby, żeby lepiej, żeby szybciej i wydajniej pracować.

I właśnie dlatego, że każdy dzień prawie przynosi jakąś zmianę, normy, niezmiennie od paru lat — nie są już dobre.

Przecież to leży i w naszym interesie. Bo ja dostaję powiedzmy, biuletyn, który mówi, że mam zrobić rowek 8 mm w ciągu 30 minut. A ja go wykonuję w ciągu 10 min. Przez pozostałe 20 min. albo nic nie robię i tracę czas bezużytecznie albo piszę mi się to za 300% wyrobionej normy. Dostaję następną pracę, kończę ją też w krótszym czasie, no i w wyniku zostaję bez wysiłku przodownikiem. Ale czy słusznie?

Przecież jak się normy zrewiduje to i ja i inny zrobimy więcej, a tym samym zarobki nasze będą większe i będziemy wiedzieli że uczciwie je wyrobiliśmy, a nie dlatego, że normy były za niskie.

Przed przemysłem metalowym stoją duże zadania. Plan 6-letni jest planem przebudowy naszego kraju. Będziemy krajem przemysłu sło-wo-rolniczym. Ale żeby tego dokonać trzeba przede wszystkim maszyn — najróżniejszych — takich właśnie, jakie my tu u Strzelczyka produkujemy. Musimy dać ich jak najwięcej, by Plan 6-letni wykonać w 5 lat.

Plan buduje się na normach. Właśnie dlatego, by go wykonać i wykonać przedterminem musimy dokonać rewizji norm — kończy Stanisław Podgórski.

Nie chciał początkowo nic mówić, gniewał się i krzychał, że mu przeszkadza. A ja wiem, że te chwile rozmowy nadrobił w pracy — nie darmo nosi Odznakę Przodownika Pracy i Brązowy Krzyż Zasługi. To zaś co powiedział, w dużej mierze pozwo- li wielu ludziom zrozumieć, że żądanie rewizji norm jest słuszne. (W.J.)

Uwaga Prenumeratorzy „Dziennika Łódzkiego”

Wszelką korespondencję dotyczącą wpłat za prenumeratę „Dziennika Łódzkiego” prosimy zgłaszać pod adresem: **Biu-ro Prenumeraty P. P. K. „RUCH” Łódź, ul. Zwirki nr 1, telefon 132-50.**

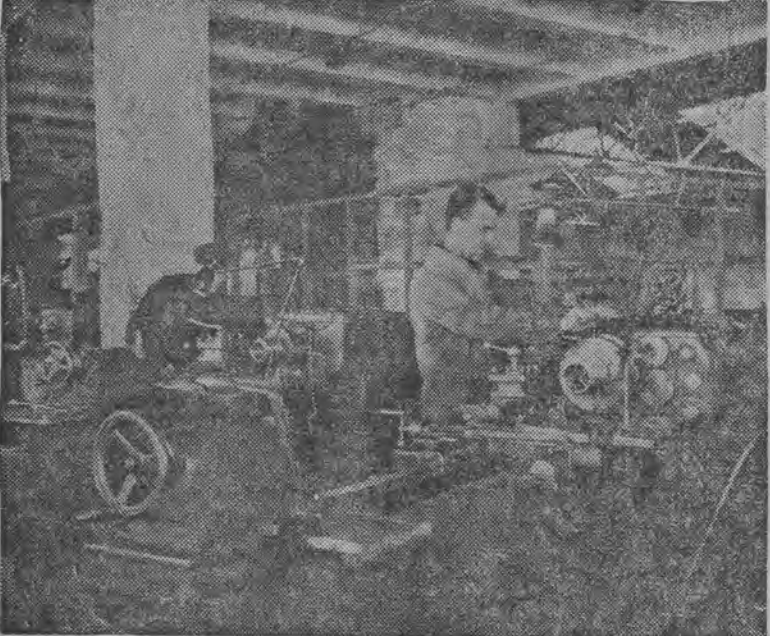

Foto „Dz. Ł.”

Fragment Zakładów Mechanicznych im. Strzelczyka.

Przemówienie min. Wyszyńskiego

(dokończenie ze str. 2)

Rząd radziecki w swych propozycjach pokojowych wychodzi niezmiennie z założenia, że pokój może być zapewniony i utrwalony dzięki wspólnym wysiłkom wszystkich narodów, wielkich i małych. Rząd radziecki wychodzi również z założenia, że na wielkich mocarstwach spoczywa szczególna odpowiedzialność, posiadają one bowiem największe możliwości wpływania na bieg i rozwój stosunków międzynarodowych i rozporządzają największymi środkami, dającymi możność zapobieżenia wojen i utrwalenia pokoju.

PAKT PIĘCIU WIELKICH MOCARSTW DLA UTRWALENIA POKOJU

Oto dlaczego rząd radziecki uważa za sprawę szczególnie ważną, by 5 wielkich mocarstw: USA, W. Brytania, Francja, Chiny i ZSRR połączyły swe pokojowe wysiłki i zawarły pakt dla utrwalenia pokoju. Poparty przez wszystkie młujące pokój narody, pakt ten będzie mógł przyczynić się do umocnienia wzajemnego zaufania, jak również do powszechnej gotowości usunięcia groźby nowej wojny i zapewnienia bezpieczeństwa narodów.

Rok miniony cechowały wydarzenia o wielkim międzynarodowym znaczeniu. Północno-atlantyczny blok i jego sztaby wojskowe wzmocniły swą agresywną działalność. W USA i w szeregu krajów zachodnio-europejskich odbywa się szaleńczy wyścig zbrojeń i prowadzona jest wzmacniająca się ostatnio propaganda na rzecz nowej wojny. Kontynuowane są usiłowania uzbrojenia Niemiec za chodnią i Japonii i przekształcenia ich w bazy strategiczne dla przyszłej agresji.

W Korei toczy się wojna, narzucona przez obcych interwentów narodowi koreańskiemu, walczącemu o niepodległość i zjednoczenie. Europa nie zaleczyła jeszcze ran, zadanych jej w poprzedniej wojnie, a oto zawisła nad nią znów groźba nowej wojny.

W tych warunkach rząd radziecki tym bardziej stanowczo i zdecydowanie prowadzi nadal swą walkę przeciwko groźbie nowej wojny oraz realizuje konsekwentnie i nieustępliwie swą politykę pokoju i przyjaźni między narodami.

Delegacja radziecka, w celu utrwa- lenia pokoju i bezpieczeństwa naroc-

dów oraz usunięcia groźby wojny, wnosi, na polecenie rządu ZSRR, na obrady zgromadzenia Narodów Zjednoczonych następującą deklarację: o usunięciu groźby nowej wojny, oraz o utrwaleniu pokoju i bezpieczeństwa narodów. (Tekst deklaracji podaliśmy w numerze wczorajszym).

Taka jest droga — powiedział na zakończenie min. Wyszyński, — na którą Związek Radziecki wzywa inne narody w dzisiejszej trudnej sytuacji. Zgromadzenie Narodów Zjednoczonych powinno wstąpić na tę drogę i kroczyc po niej odważnie.

Taki jest nasz program, program walki o pokój, program utrwalenia pokoju i współpracy między narodami, program usunięcia groźby nowej wojny.

Koncert Murzyńskiego Zespołu Pieśni i Tańca sprowadził do sali Filharmonii tłumy publiczności. Zainteresowanie było ogromne i uzasadnione.

Produkcje poprzedziło przemówienie poety afrykańskiego Keita Fodeba, kierownika zespołu, który w gorących słowach wypowiedzianych w języku francuskim, wyjaśnił założenia ideologiczne i cele artystyczne przyswiecające zespołowi. Oto treść ich przybliżoną, w lapidarnym skrócie:

— Działamy pod hasłem wolności kolonialnych ludów i pokoju. Afrykańscy nasi bracia wyciągają ręce do wolności. Te wolności dać nam może tylko demokracja, która pod sztandarem socjalizmu walczy o wolność i szczęśliwą przyszłość wszystkich ludów na kuli ziemskiej, bez różnicy ich pochodzenia, rasy i koloru skóry. „Nowy Jork” w ustach kolonizatora człowieka jest synonimem niewoli, podczas kiedy „Moskwa” oznacza wolność i pokój. Głęboko wzruszeni jesteśmy przyjęciem zgłoszonym nam w Polsce. „Tam-tam” nasze mówią. Dopomoga nam one wyrazić wam, co czuje dusza czarnego człowieka, a kiedy wrócimy do stron rodzinnych, głos ich przekże naszym braciom rytm ważnych serc, w których znaleźliśmy tyle zrozumienia i przyjaźni.

Keita Fodeba jest młodym człowiekiem, o inteligentnym i ujmującym wyrazie twarzy. W zespole dziela ja ko autor, reżyser i współwykonawca.

Koncert Murzyńskiego Zespołu Pieśni i Tańca

Na program występu złożyły się produkcje, które podzielić można na dwie grupy. Do pierwszej należały opracowane przez Keita Fodeba murzyńskie pieśni ludowe i obrazy z życia afrykańskich plemion Senegalu i Gambii, oddające wiernie charakter murzyńskiego folkloru. Produkcje te były pokazem syntetycznej murzyńskiej sztuki ludowej, w której poetyckie słowo zespała się ściśle ze śpiewem, muzyką, tańcem i dramatycznym gestem. Sceny te, dopełnione charakterystyczną i autentycznymi strojami ludowymi, tchnęły przejmującym wyrazem i prawdą. Na nieprzewidywanego widza produkcje te działały z początku oszalamiająco, oswoił się jednak prędko z ich stylem i śledził je z rosnącym zaciekawieniem i zrozumieniem. Pomocne w tym były nam udzielane przed każdym punktem programu objaśnienia, a następnie — polski przekład murzyńskich tekstów, nadawany przez megafon.

Wysłuchaliśmy więc kolejno: — YOKOUBE — pieśń choralną, jaką murzyńska gromada żegna pobranych do obcego wojska rekrutów:

— Czarni bracia! Z wami podziwialiśmy razem piękne noce księżycowe — śpiewają dziewczęta. — Idźcie walczyć do kraju białych. Przynieście nam wolność, ukochaną

KONKURS FILMOWY

Zdjęcie nr 1

Dzisiaj rozpoczynamy zapowiadany od paru dni konkurs filmowy „Dziennika Łódzkiego”.

Na czym będzie on polegał?

W dwunastu kolejnych numerach naszego pisma zamieszczać będziemy w porządku alfabetycznym zdjęcia z ostatniego filmu polskiego pt. „Dwie Brygady”. Zadaniem czytelników będzie po zebraniu wszystkich zdjęć, ustawienie ich w takiej kolejności, w jakiej były one w filmie. Nie jest to rzeczą łatwą. Dlatego też chcemy to zadanie czytelnikom ułatwić, a jednocześnie dać jeszcze jedną zagadkę do rozwiązania.

Każdy fotos zaopatrzony jest w literę alfabetu. Wszystkie dwanaście liter tworzą pewne aktualne hasło. Jeśli ktoś więc rozwiąże to hasło i ustawi zdjęcia według kolejności jego liter, otrzyma jednocześnie właściwą kolejność scen. Wypada nadmienić, że dwa zdjęcia z zamieszczonych pochodzą z dwóch innych filmów polskich. Przy tych zdjęciach na specjalnie załączonym kuponie trzeba będzie podać również tytuły filmów, z których pochodzą. Ustawienie tych zdjęć w ogólnej kolejności będzie musiało oczywiście nastąpić według liter hasła.

Ostateczny termin nadsyłania rozwiązań wraz z wyciętymi wszystkimi zdjęciami, podamy w najbliższych dniach. Każdy uczestnik może nadesłać dowolną ilość rozwiązań. Dla zwycięzców przewidziane jest 25 cennych nagród, ofiarowanych przez P.P. „Film Polski”, Okr. Dyr. Rozp. Filmów. Listę nagród podamy również w najbliższych numerach naszego pisma.

Wszystkich więc czytelników, bez względu na wiek, zapraszamy do wzięcia udziału w konkursie. Kto nie widział „Dwóch brygad” może je jeszcze obejrzeć. W Łodzi film ten wyświetlany będzie przez dłuższy czas.

Zyczymy wszystkim czytelnikom, którzy wezmą udział w konkursie, a liczymy na wszystkich, szczęśliwego rozwiązania konkursu, no i otrzymania cennej nagrody.

Otwarcie Klubu Dziennikarzy

W ub. czwartek odbyło się otwarcie sezonu zimowego w Klubie Dziennikarzy. Wśród zaproszonych gości w uroczystości wzięli udział: Budowniczy Polski Ludowej — Wanda Gościńska, znane przodownice pracy Augustyniakowa i Szewczykowa, racjonalizator — Banasiak oraz przedstawiciele łódzkich aktorów i literatów.

Na wstępie prezes Zarządu Okr. Zw. Dzień. RP — red. Kroniewicz wy-

głosił referat na temat zadań prasy w realizacji Planu 6-letniego, po czym wywiązała się dyskusja, w której ustalono formy współpracy i nawiązania stałego kontaktu dziennikarzy ze światem pracy.

W części artystycznej własne wiersze recytował Igor Sikirycy, a następnie z repertorium ludowych pieśniek rosyjskich wystąpił małż. Sawin z teatru „Lutnia”.

koju przeciwstawiono satyryczny pokaz wynaturzonego jazzu amerykańskiego.

Do drugiej grupy pokazu zaliczylibyśmy: COURI-COURI, LAINCIMA I SIDAMA — pieśni ludowe, opiewające miłość, braterstwo i Ojczyznę w układzie artystycznym na kwartet męski z towarzyszeniem instrumentów. Pieśni te, opracowane i zharmonizowane w stylu przypominającym naszych rewellersów, przytłumowane były tym goręcej, że świetne wykonanie łączyły z formą przystępną naszemu odczuciu.

17-osobowy zespół, w którym nie brak wybitnych talentów dramatycznych, śpiewaczy i tanecznych, zadziwił nas poziomem produkcji. Trudno było uwierzyć, że są to tylko amatorzy. Nie mniej zadziwiająca była sprawność instrumentalistów, posługujących się autentycznymi, prymitywnymi instrumentami z wirtuozowską sprawnością. Instrumentami tymi były: „marimba” afrykańska forma ksylofonu, 2 afrykańskie bębny „tam-tam” i perkusyjne narzędzie, nieznanego mi nazwy, składające się z krótkiej bambusowej rury, napełnionej prosem. Do akompaniamentu w kwartecie wprowadzono nadto gitarę.

Afrykańscy goście żegnali nas okrzykami na cześć pokoju (po murzyńsku i po polsku), podziękami z całym przez całą salę. Długotrwałe brawa i owacja kwiatowa zakończyły niezwykły wieczór, który z pewnością długo zachowamy w pamięci.

